

RETROSPECTIVĂ PE RUTA BUDAPESTA-BUCUREȘTI-BELGRAD

Minutul 31 al partidei de la Belgrad. Neagu reia puternic și precis, înscriind golul egalizator al echipei noastre.
Foto: I. MIHAILOVICI

tatările, prilejuate de o asemenea retrospectivă analitică, ar fi aceea potrivit căreia de fiecare dată realizările — în ultimă instanță rezultatele — obținute de echipa noastră au fost determinate de valoarea relativă și oscilațiile, de la meci la meci și chiar în cursul aceluși meci, în ceea ce privește factorii de bază ai pregătirii și ai jocului.

Așa, bunăoară, referindu-ne la prima partidă, aceea de la Budapesta, putem reafirma că elementul de partajant în modul de acțiune al celor două echipe a fost în principal, PREGĂTIREA TACTICĂ. Pe acest temel, formația maghiară și-a propus să forțeze victoria, chiar de la început, mizând pe atacul fulger și pe consecințele sale de ordin psihologic. Așa se explică raportul de forțe și situația din teren din primele 30 de minute ale meciului când gazdele au deschis scorul, având și posibilitatea reală a majorării

ori tehnico-tactice care puteau stabili, încă din prima repriză, pe învingător în persoana „11”-lui maghiar. Dar și de astă dată, a intervenit, după pauză (sfetic bun), echilibrul care a favorizat modul de acțiune a tricolorilor, oferindu-ne prin golul egalizator al lui Neagu, posibilitatea apărării sansei. Într-un al treilea joc, câteva zile mai târziu, la Belgrad, Aici, pe teren neutru, la scurt interval după un consum enorm de energie fizică și nervoasă, echipele s-au angajat, teoretic, în condiții de perfectă egalitate. Și tot pe considerente de ordin teoretic se putea anticipa și un al treilea rezultat de egalitate, lucru la un pas de realizare, dată fiind valoarea foarte apropiată dintre cei doi adversari.

Și atunci ce a determinat totuși ca balanța victoriei să încline în favoarea fotbalistilor maghiari? De astă

OAMENII ȘI TACTICILE CELOR 270 DE MINUTE

Acum, când temerile devenite speranțe și transformate, în final, într-o mișcare comprehensivă pentru echipa noastră națională s-au mai potolit; acum, când fondul emoțional al acestor de neuitat trei dispute cu selecționata Ungariei se răcește; acum, când putem judeca în liniște și cu toată forța echilibrului, evenimentele care s-au petrecut timp de 270 de minute pe dreptunghiurile de gazon de la Budapesta, București și Belgrad, reprezintă o datorie a comentatorului de a încerca să fixeze principalele etape ale luptei tactice purtate de două team-uri de forțe sensibile apropiate. La o asemenea treaptă a performanței, cei ce gîndesc formația — antrenorii — nu au voie să comită inexactități grave. Dimpotrivă. Disputa lor începe mult înaintea fluierului arbitrului și, pentru cazul nostru, când ea s-a desfășurat pe trei acte, continuă intens și după aceea. Ne face plăcere să constatăm că și Angelo Niculescu și Rudolf Illovsky, fiecare în condițiile avute la dispoziție, au purtat duelul cu o măiestrie profesională care constituie — în fond — unul dintre factorii pronunțatului echilibru existent în teren de-a lungul celor 270 de minute.

Au existat voci, am auzit opinii trecînd lupta de la mijlocul terenului, în actualul moment al evoluției fotbalistice, în rîndul noțiunilor devalorizate de acest mers. Eroare! Fiecare dintre cele trei întâlniri a demonstrat că stăpînirea zonei centrale a terenului conferă încă destule atuuri celui ce o deține. Încercați să vă reamintiți reprizele cele mai reușite ale celor două selecționate și veți constata că ele au fost: înțlia din meciurile de la Budapesta și București și a doua în cel de la Belgrad pentru echipa Ungariei; a doua în partidele de la Budapesta și București și prima în cea de la Belgrad pentru selecționata României. Adică exact perioadele în care compartimentele mediane ale respectivelor formații au reușit să iasă primele în lupta de la mijloc.

Să vedem deci cum s-au repartizat forțele în această zonă. Adică să încercăm să descifrăm mijloacele folosite de cei doi antrenori întru atingerrea acestui scop. Noi, la Budapesta, am prezentat pe specialiștii nr. 1 ai fotbalului nostru pentru acest compartiment — Dumitru și Nunweiler — cărora li s-au adăugat prin rotație, Dombrowschi și Domide, amîndoi jucători familiarizați cu culoarea acestui rol, pentru că reprezintă grupul virurilor secundare de atac. Illovsky a oșpus o linie cu doi jucători atacanți de meserie (Branikovič și Kocsis) alături de un mijlocăș provenind din fundas, deci cu substanțiale disponibilități ofensive. Superioritatea mijlocului nostru a apărut mult mai netă decît a adversarilor.

La București, pentru Illovsky interveni situații salvatoare: doi jucători compleți, P. și I. Juhasz, se refac și astfel selecționerul îl poate prezenta pe al doilea în linia de mijloc,

alături de Kocsis și Szűcs și compartimentul median s-a fortificat mai cu seama în condițiile acestei partide în care pe de o parte situația de pe tabela de marcaj cerea o accentuare a jocului de atac din partea naționalei noastre, iar pe de alta a intervenit și o neașteptată scădere a potențialului normal, obișnuit, al majorității jucătorilor noștri.

În sfîrșit, Belgradul. Aici selecționata României, cu un om nou pentru această misiune, cu Dobrin în linia de mijloc alături de clasicii titulari, face o veritabilă demonstrație de stăpînire a terenului, în care contribuția vechilor maeștri ai specialității dar și a „novicului” din Pitești a apărut ca remarcabilă. Selecționerul Ungariei apare cu un element surpriză în meciul de baraj: începe meciul cu Kü, cvasi-debutant, marea revelație a sezonului în Ungaria, deci un atacant sută la sută în locul unui fundaș cu tirul amoretzări pentru linia de halți (Szűcs).

Faptul că Illovsky a avut pe banca de rezerve indiscutabil mai mulți și mai valoroși jucători decît a putut prezenta Angelo Niculescu reiese și din rapidul inventar al oamenilor folosiți de cei doi directori tehnici în cele 270 de minute.

Ungaria a utilizat 17 jucători în aceste trei partide: Geczi, Rothermel, Fabian Pancesics, Balint, Vept, P. Juhasz, Branikovič, I. Juhasz, Szűcs, Kü, Fazekas, Szőke, Kocsis, Dunai, Bene, Zambo, față de numai 14 folosiți de echipa României: Răducanu, Sătmăreanu, Lupescu, Dinu, Deleanu, Dumitru, Nunweiler, Lucescu, Dombrowschi, Domide, Dobrin, Neagu, Iordănescu, Hălmăgeanu. Pe banca noastră de rezerve, în start, la primul meci era un singur fost titular consacrat: Neagu. La același meci, rezervele echipei Ungariei se numeau Bene, Szőke, Kü! Ca să nu mai spunem că un indiscutabil titular — Vidats — n-a putut fi recuperat sau că un apărător foarte util — Kovacs — n-a fost solicitat, astfel că veritabilul număr al jucătorilor capabili să îmbrace tricoul naționalei este de 20 în momentul de față pentru echipa Ungariei.

La noi, s-o recunoaștem cu toată obiectivitatea, perimetrul selecționării este mult mai restrîns și, implicit, posibilitățile de manevrare ale antrenorului naționalei, mult mai puține. Să luăm în seamă această realitate, deci, atunci cînd analizăm învățămintele triplei întâlniri cu reprezentativa Ungariei!

Eftimie IONESCU

CE A DETERMINAT ÎNCLINAREA BALANȚEI (la limita minimă) ÎN FAVOAREA FORMAȚIEI UNGARE

O analiză de conținut pe ansamblul triplei întâlniri România — Ungaria, desfășurată pe durata a mai puțin de trei săptămîni, ni se pare acum, la capătul celor 270 de minute de joc, un lucru nu numai interesant, ci și deosebit de util. Și cînd spunem aceasta, avem în vedere, de bună seamă, faptul că datele și considerațiile de ordin tehnic, făcute pe marginea fiecăreia dintre cele trei partide — de la Budapesta, București și Belgrad, ne oferă în acest fel posibilitatea unor comparații, aprecieri și chiar concluzii, care sînt mai bine în evidență evoluțiile separate ale tricolorilor noștri și, în același timp, comportarea acestora în general, privită și prin prisma capacității lor competiționale, raportată la cerințele fotbalului modern.

Și una dintre cons-

lul și cînd jucătorii noștri au fost pur și simplu surprinși, dominați și, pe alocuri, dezorientați. Treptat însă, restabilirea echilibrului tactice și chiar, la un moment dat, evidentă noastră superioritate pe acest plan ne-au permis, în final, realizarea unui rezultat foarte bun, cel mai bun din seria celor trei, decisiv aproape pentru calificarea în semifinalele Campionatului European.

De aici, de la o astfel de premisă, a început cea de a doua partidă, de la București, dominată net de FAC-TORUL PSIHOLGIC. Explicabil întrucîtva acest lucru, apropierea de ținta calificării a creat însă echipei noastre o stare de start complet nefavorabilă trecerii supradimensionându-se tensiunea caracteristică înțînirilor cu miză mare, ceea ce a dus la inhibiție, teamă de rezultat și e-

data factorul hotărîtor a fost, după părerea noastră, POTENȚIALUL FIZIC AL JUCĂTORILOR. Mai precis, capacitatea unei dozări corespunzătoare a efortului, după o mare gîstălaie de energie anterioară și în fața unor noi solicitări care puteau depăși, în prelungiri, durata unui joc normal. Așa se face că după o primă repriză foarte bună, în ritmul și la nivelul de acțiune ofensivă, apropiate celei de a doua părți a meciului de la București, jucătorii noștri au cedat treptat înipativă unei formații, oricum mai proaspete, care se pregătea să arunce spre final, în lupta eventualelor prelungiri și alte forțe de valoare (Szűcs, Dunai II) pentru a forța victoria.

Aceasta ar fi, să spunem, pe scurt, istoria triplei întâlniri România — Ungaria, privite prin prisma a trei dintre factorii de bază ai pregătirii și jocului: TACTIC, PSIHIC ȘI FIZIC. Evident, din acest calcul retrospectiv nu pot fi omise nici micile erori de ambele părți, care și-au adus partea lor de contribuție la stabilirea rezultatelor partiale și a rezultatului general.

Interesant ni se pare însă a remarcă și faptul că, în ansamblul celor 270 de minute de joc, deși echilibrul de forțe a constituit o notă caracteristică reală (România: 237 acțiuni ofensive; Ungaria: 286) suma algebrică a plusurilor și a minusurilor din evoluția ambelor echipe a fost ușor de partea formației maghiare. Și de fiecare dată cu atît cu cît a permis acestea să finalizeze mai mult decît noi (30-30) și să conducă în permanență pînă la victoria finală. Cu atît, cît poate ne-ar fi fost necesar și nouă la rîndul nostru să obținem calificarea pe care o doream cu toții și de care ne-a despărțit doar... un singur pas.

Marius POPESCU

Mihai IONESCU

IN INTERVAL DE NUMAI 2 MINUTE...

...CALIFICAREA A SURIS ECHIEI ROMÂNIEI — LA „MOMENTUL NEAGU” ȘI A FOST OBTINUTĂ DE ECHIPA UNGARIEI — LA „MOMENTUL SZŐKE”

...Nu mai derulăm secvențele unui film pe care majoritatea iubitorilor de fotbal din țara noastră îl știu, azi, pe de rost, îl văd și acum — cum se spune — cu ochii închiși.

La Belgrad, echipa României a fost în prima repriză superioară la toate capitolele de joc.

Dominarea sa, exprimată pregnant — în această parte a meciului — în desfășurarea fazelor, în raportul numeric al ocaziilor de gol (3-1 pentru noi, sau, înlocuind numerele prin nume: Lupescu, Domide, Neagu — Kocsis) nu s-a tradus, însă, și pe tabela de marcaj.

La capătul celor 45 de minute, fotbalistii unguri n-au „tert” singura greșală a apărării noastre — și au înscris prin Kocsis — în vreme ce jucătorii noștri au fructificat numai una (prin Neagu) din cele 3 șanse avute.

Așadar, a 4-a egalare de scor de către fotbalistii români în triplul meci cu Ungaria. Repriza a 6-a începea sub semnul indeciziei.

Avea, oare, să continue dominarea echipei noastre din prima repriză? Iar golul, mult doritul gol, avea el să cadă și în favoarea noastră și să încline balanța pentru echipa României?

La aceste două întrebări, repriza a doua a meciului de la Belgrad a răspuns NU!

Depășiți fizic chiar de la începutul reprizei, fotbalistii noștri au trebuit, aproximativ o jumătate de oră, să facă față unei ofensive energice, sus-

ținută cu un variat repertoriu tehnic și tactic. Exprimată teritorial foarte net, dominarea echipei ungare n-a

DOCUMENTAR

ROMÂNIA — UNGARIA 1-2 (1-1)

Stadion J.N.A. Partizan, timp frumos, calduros, teren bun, aproximativ 50.000 de spectatori

Au marcat: Kocsis (min. 26), Neagu (min. 31) și Szőke (min. 88)

ROMÂNIA: Răducanu 6 — Sătmăreanu 7, Lupescu 8, Dinu 8, Deleanu 7 (min. 52); Hălmăgeanu 6 — Dumitru 9, Nunweiler 8 — Lucescu 8, Dobrin 8, Neagu 8 + Domide 7

UNGARIA: Rothermel — Fabian, Pancesics, Balint, F. Juhasz — I. Juhasz, Kocsis — Szőke, Bene, Kü, Zambo.

Arbitrul grec H. Mihas a comis o șagură mare eroare, decisivă în stabilirea rezultatului final: neacordarea penaltyului la hențul flagrant al lui Pancesics

avut, însă... ecou asupra tabelii de marcaj, cele două acțiuni mai incisive ale elevilor lui Illovsky (Kü —

min. 59 și 70) eșuînd în fața intervențiilor de ultim moment ale lui Nunweiler și, respectiv, Răducanu.

Ce a urmat, se știe.

Ceea ce nu reușise să decidă superioritatea alternativă a celor două combatante, avea să fie tranșat cu... complicitatea șansei.

Forțînd în ultimul sfert de oră al partidei, echipa României reapare progresiv în atac, creînd trei momente care puteau pune punct întrecerii;

1) voleul lui Domide (din min. 78), respins cu vîdită dificultate de Rothermel în corner;

2) „momentul-Neagu”, balonul re-luat cu capul de atacantul nostru, cu prețul unui efort spectaculos — trecînd la cîțiva centimetri de poarta goală;

3) penaltyul real, dar neacordat de arbitrul grec Mihas, la hențul comis de Pancesics.

La toate aceste trei faze, dar mai ales la „momentul Neagu”, șansa a suris echipei României, dar și-a în-tors fața și, într-un final de nimeni așteptat, a rețezat fulgerător un suspens prelung și dramatic. O acțiune Kocsis — Bene — Szőke, un șut precis, în colțul lung, al ultimului, un reflex tardiv al lui Răducanu... — 2-1 în minutul 88!!!

Adică, în minutul 268 al triplei în-țîniri Ungaria — România.

„Momentul Szőke” încheiase una din memorabilele odisee ale fotbalu-lui.